

Τα νέα πολιτικά δεδομένα στην Ελλάδα μπροστά στις Ευρωπαϊκές εκλογές.

Δύο χρόνια μετά τις εκλογές του 2012 το πολιτικό σκηνικό στην Ελλάδα έχει ανεπαίσθητα αλλάξει. Η διάταξη των πολιτικών δυνάμεων έχει τροποποιηθεί. Νέοι διαχωρισμοί και ενότητες έχουν προκύψει, η πολυδιάσπαση έχει επεκταθεί και ο ορίζοντας των συμμαχιών έχει πάρει νέες διαστάσεις.

Ο πολιτικός χαρακτήρας των επικείμενων Ευρωεκλογών σε μεγάλο βαθμό έχει προεξοφληθεί ήδη εδώ και καιρό, σε ότι αφορά τα Ελληνικά πράγματα.

Η πολιτική της εξόδου από την Ευρωζώνη και από το Ευρώ, «η πολιτική της δραχμής» έχει ηττηθεί. Έχει περιορισθεί κάτω από 15%. Ελάχιστοι έχουν απομείνει να μιλούν γι' αυτήν.

Ο «καθαρός» αντι-Ευρωπαϊσμός στην Ελλάδα έχει επανέλθει στα προ της κρίσης επίπεδα.

Αφορά πλέον πολύ συγκεκριμένες δυνάμεις (το ΚΚΕ, την ΑΝΤΑΡΣΙΑ, το Πλανο Β του Αλαβάνου και την Χρυσή Αυγή). Όλο το άλλο φάσμα των πολιτικών κομμάτων ανήκει στον Ευρωπαϊκό χώρο ή το πολύ στην κατηγορία των σκεπτικιστών της Ευρωπαϊκής Ένωσης (που όμως δεν την αρνούνται στο σύνολό της).

Η εξέλιξη αυτή συνιστά το πιο θετικό στοιχείο της πολιτικής συγκυρίας.

Έχει γίνει μια μεγάλη πρόοδος σε ότι αφορά την κατάκτηση μιας συλλογικής ενότητας (μόνης ικανής να διασφαλίσει την επιζητούμενη πολιτική σταθερότητα). Μια ενότητα που στηρίζεται στην κοινή Ευρωπαϊκή αντίληψη και προοπτική και αφορά κύρια μια σημαντική προσαρμογή του ΣΥΡΙΖΑ.

Μιλάμε για προσαρμογή γιατί ερωτοτροπούσε όλο το προηγούμενο διάστημα με την εκδοχή της μετατροπής του αντι-μνημονιακού σε αντι-ευρωπαϊκό κίνημα πράγμα το οποίο αδυνατούσε βέβαια να

κάνει. Έτσι αναγκάστηκε να προσαρμοστεί.

Σε ένα κείμενο του Νοέμβρη του 2012 με τίτλο «όλοι ενάντια στο μνημόνιο και υπέρ της δόσης των 31,5 δις Ευρώ» τονίζαμε:

«Το αντι-μνημονιακό κίνημα είναι ένα κίνημα διαμαρτυρίας.

Δεν είναι και ούτε μπορεί να μετασχηματισθεί σε πολιτικό κίνημα.

Και πολύ περισσότερο να στηρίξει πολιτικές ρήξης με την Ε.Ε.

Τρία χρόνια τώρα έχει μια ευθύγραμμη πορεία ανάπτυξης παραμένοντας σταθερά στο ίδιο επίπεδο εκδήλωσης μιας γενικής δυσαρέσκειας.

Κάνει μεγάλο λάθος όποιος νομίζει ότι ένα κίνημα διαμαρτυρίας θα το μετατρέψει σε ένα αντι-Ευρωπαϊκό κίνημα (ή οτιδήποτε άλλο ανατρεπτικό). Η Ελληνική κοινωνία είναι μακράν τέτοιων αναζητήσεων».

Σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ δεν μιλά για δύο πράγματα: Για την έξοδο από την Ευρωζώνη και το Ευρώ δηλ. για την δραχμή και για την κυβέρνηση της αριστεράς. Και τα δύο εγκαταλείφθηκαν με την προσχώρηση του στην Ευρωπαϊκή προοπτική.

Το αντι-μνημονιακό μέτωπο πολιτικά ήταν και πριν διαχωρισμένο σε Ευρωπαϊκές και αντι-Ευρωπαϊκές δυνάμεις.

Η διαφορά είναι ότι σήμερα ο ΣΥΡΙΖΑ, οι ΑΝΕΛ, οι «58», και όλες οι άλλες μικρές κινήσεις παλιές και νέες (ακόμα και του Πολύδωρα, του Τζουμάκα κλπ.) τοποθετούνται σταθερά στο χώρο των Ευρωπαϊκών δυνάμεων (μαζί με Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ, ΔΗΜΑΡ).

Το αντι-μνημονιακό μέτωπο έχει διευρυνθεί. Έχει διευρυνθεί στο Ευρωπαϊκό του σκέλος και έχει συρρικνωθεί στο αντι-Ευρωπαϊκό.

Με αυτή την έννοια έχει τροποποιηθεί όλο το πολιτικό σκηνικό.

Όλοι σήμερα είναι ενάντια στο μνημόνιο με την έννοια ότι ζητούν την απαλλαγή από αυτό (με πρώτο και κύριο τον Σαμαρά).

Η πραγματική διάκριση πλέον είναι ανάμεσα στις Ευρωπαϊκές και τις αντι-Ευρωπαϊκές δυνάμεις. Σε αυτή την βάση χτίζονται οι

νέοι διαχωρισμοί και οι ενότητες κι όχι πάνω στο μνημόνιο.

Έτσι ερμηνεύεται γιατί ο ΣΥΡΙΖΑ έπαψε να μιλά για κυβέρνηση της αριστεράς (που θάταν σίγουρα αντι-Ευρωπαϊκή) και γιατί για

πρώτη φορά, έστω δημοσιογραφικά, τίθεται θέμα κυβερνητικής

συνεργασίας ανάμεσα στο ΣΥΡΙΖΑ και την Ν.Δ. γεγονός που ήταν αδιανόητο να ειπωθεί πέρυσι, (φέτος απλά θέλει κάποια χλιαρή διάψευση)

Το μνημόνιο και η Τρόικα αποτελούν ένα πρόσκαιρο εμπόδιο που μέλλει σχετικά σύντομα να αρθεί. Είναι ένα ώριμο ζήτημα και η άρση του θα διευκολύνει σημαντικά την ομαλή εξέλιξη των πολιτικών πραγμάτων στην Ελλάδα. Θα συμβάλει στην άμβλυνση των πολώσεων και στην δυνατότητα σχηματισμού πολλαπλών συμμαχικών συμπράξεων σε κυβερνητικό επίπεδο (ακόμα και με συμμετοχή του ΣΥΡΙΖΑ).

Η απαλλαγή από το μνημόνιο βέβαια δεν σημαίνει και καμιά σοβαρή απαλλαγή από την επιτήρηση της Ε.Ε., το αντίθετο μάλιστα, καθώς τα ζητήματα του ελέγχου των οικονομιών ιδιαίτερα στην Ευρωζώνη, μετά την κρίση, έχουν θεσμικά επεκταθεί σε όλους τους κρίσιμους τομείς (νομισματικό, δημοσιονομικό, τραπεζικό, ακόμα και στο θέμα της σύνταξης και υλοποίησης των εθνικών προϋπολογισμών). Η επιστροφή στο ελαστικό καθεστώς πριν από την κρίση, στο καθεστώς του «μέσα στην Ευρωζώνη και ανεξάρτητοι», που τόσο πολύ μας βόλευε, είναι πλέον αδύνατη. Με μνημόνιο ή χωρίς μνημόνιο η Ελληνική οικονομία θα βρίσκεται υπό αυστηρή επιτήρηση και θα υπόκειται σε διαρκείς ελέγχους (όπως και οι άλλες οικονομίες της Ευρωζώνης).

Η Ευρωζώνη περνά από την φάση των μνημονίων στη φάση της γενικευμένης θεσμικής επιτήρησης όλων των οικονομιών. Αυτό είναι το στίγμα της νέας περιόδου. Και επ' αυτού ο ΣΥΡΙΖΑ, δεν έχει εκφέρει την παραμικρή αντίρρηση. Συνεχίζει να δίνει «μάχες» χαρακωμάτων ενάντια στα μνημόνια που και για την Ε.Ε θα αποτελούν σε λίγο παρελθόν. Όπως συνεχίζει να επιμένει στην κρατικοποίηση των τραπεζών τη στιγμή που προχωρά γοργά η ενοποίηση όλου του Ευρωπαϊκού τραπεζικού συστήματος.

Η καθυστέρηση αυτή του ΣΥΡΙΖΑ σε σχέση με τις Ευρωπαϊκές εξελίξεις είναι αναμενόμενη. Θα υπάρξει και σε αυτό το επίπεδο η ανάλογη προσαρμογή, αλλά αυτό αποτελεί έναν άλλο στάδιο πιο ουσιαστικής ένταξης του ΣΥΡΙΖΑ στον Ευρωπαϊκό χώρο. Όπου θα χρειαστεί να επανατοποθετηθεί και σε μια σειρά άλλα ζητήματα.

Έχουμε καιρό.

Μήλιος Χρήστος